

Františkovo slovo

č.168

Papež: Světu hrozí záměna primátu svědomí za kult vlastního já

Papež: Nečekat na spolupráci s Boží milostí, ale spolupracovat hned

Nekonsekventnost v životě věřících je zbraň používaná d'áblem

Mše je modlitba

Papež: Nejsme-li schopni říkat Bohu Otče, nejsme schopni se modlit

Římský biskup: Chudí nejsou problém, ale zdroj

Boží království neroste pastoračními plány, nýbrž působením Ducha svatého

Krása smrti je v setkání s Pánem

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Světu hrozí záměna primátu svědomí za kult vlastního já

Vatikán. Jsme povoláni svědomí formovat a nikoli nahrazovat, říká papež František ve videozáznamu pro účastníky 3. mezinárodního sympózia o apoštolské exhortaci *Amoris laetitia*. Akci pod názvem „Evangelium lásky mezi svědomím a normou“ pořádá Národní úřad pro pastorační rodin Italské biskupské konference, pod vedením jejího předsedy, kardinála Gualtieri Bassettiho.

Papež František oceňuje iniciativu s konstatováním, že právě rodina založená na manželství zakládá vztahy, které jsou nejučinnější protilátkou na šířící se individualismus. Zdůrazňuje, že manželé a rodiče nemají být „ponecháni sami sobě“, nýbrž doprovázeni v úsilí uplatňovat evangelium v konkrétnosti života. To vše při vědomí, že úkolem církve je svědomí formovat, nikoliv nahrazovat, jak zdůrazňuje právě *Amoris laetitia* (srov. AL 31).

„Dnešnímu světu hrozí záměna primátu svědomí, který je vždy nutné respektovat, za výlučnou autonomii jednotlivce vůči vztahům, v nichž žije. Jak jsem nedávno konstatoval v promluvě k Papežské akademii pro život, někteří mluví dokonce o egolatrii, totiž o kultu vlastního „já“ v pravém slova smyslu, na jehož oltáři se obětuje cokoliv, včetně lásky nejbližších,“ říká papež ve videoposelství pro sympóziu o *Amoris laetitia*.

Člověk, který se neustále zhlíží v zrcadle, ztrácí schopnost obrátit oči k druhým a ke světu, proto nejde o neškodnou záležitost, zdůrazňuje Svatý otec. Tento absolutizující egoismus neváhá nazvat „znečištěním“, které rozežírá duše, mate mysl a srdce, a vytváří tak falešné iluze.

Papež rozsáhle cituje ze studie o svědomí Romana Guardiniho (česky Dobro, svědomí a soustředování, Praha, Vyšehrad 1993, stran 63), kde tento teolog a filosof ukazuje, že cesta k pravému dobru spočívá v osvobození se z vězení sebe sama. Jediné možné východisko spatřuje v nalezení něčeho vyššího než jsem já sám, něčeho pevného a činného, co zároveň nachází potvrzení v mém nitru. Takto dospívá k jádru náboženské skutečnosti, k dobru, které je živé, k objevení živoucího Boha.

S odvoláním na konstituci II. Vatikánského koncilu *Gaudium et spes* (16) pak František vyzdvihuje roli svědomí, jako nejposvátnějšího místa člověka, v němž je sám s Bohem.

„Úkolem křesťana je bdít nad tím, aby v tomto zvláštním svatostánku nechyběla Boží milost, která osvěcuje a posiluje manželskou lásku a rodičovské poslání. Milost naplňuje „amfory“ lidských srdcí mimořádnou schopností daru a obnovuje tak v dnešních rodinách zázrak ze svatby v Káně,“ dodává František s tím, že právě Ježíšovo gesto, jímž proměňuje vodu ve víno v nádobách určených původně k rituální očištění, mění Mojžíšův zákon v evangelium přinášející radost. Ježíš poukazuje k milosrdenství, jako léku uzdravujícímu tvrdost srdce a obnovujícímu vztahy mezi manželem a manželkou či mezi rodiči a dětmi, zdůrazňuje Svatý otec.

Na závěr František přeje účastníkům sympózia, aby jejich shromáždění přispělo k formování animátorů rodinných skupin ve farnostech, sdruženích a hnutích, kteří by pomáhali rodinám v radostném životě z evangelia a k činnému působení ve společnosti.

Papež: Nečekat na spolupráci s Boží milostí, ale spolupracovat hned

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se před polednem sešlo asi 25 tisíc lidí, aby si vyslechli pravidelnou sváteční promluvu Petrova nástupce, který komentoval evangelium z 32. neděle - pomalu se končícího - liturgického roku. Mimo jiné papež František řekl:

„Co nás chce naučit Ježíš tímto podobenstvím? Připomíná nám, že musíme být připraveni na setkání s Ním. Častokrát vybízí Ježíš v evangeliu k bdělosti a činí tak i na závěr tohoto příběhu. Říká: »Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu« (v.13). Tímto podobenstvím nám však říká, že bdít neznamena pouze nespát, nýbrž být připraveni. A vskutku, všechny panny spaly před ženichovým příchodem, ale po probuzení jsou některé připraveny a některé ne. Zde tedy spočívá význam prozíravosti a moudrosti. Znamená to nečekat do poslední chvíle svého života na spolupráci s Boží milostí, nýbrž spolupracovat už nyní. Bylo by krásné se nad tím trochu zamyslet. Jeden den bude posledním. Kdyby to bylo dnes, jak jsem připraven či připravena?“

Potom obrátil papež pozornost k sobotní beatifikaci 60 mučedníků španělského pronásledování církve ve 30. letech minulého století.

„Včera byli Madridu prohlášeni za blahoslavené Vicente Queralt Lloret a 20 druhů mučedníků, a José Maria Fernández Sánchez a 38 druhů mučedníků. Někteří z nových blahoslavených patřili k Misijní kongregaci a byli to kněží, řeholní bratři a novicové; jiní byli laici ze Sdružení zázračné medailky. Všichni byli zabiti z nenávisti k víře během náboženského pronásledování, ke kterému došlo během španělské občanské války v letech 1936-37. Děkujme Bohu za velký dar těchto příkladných svědků Krista a evangelia.“

Po společné mariánské modlitbě Anděl Páně Petrův nástupce všem požehnal.

Kázání z Domu sv. Marty

13.11.2017

Nekonsekventnost v životě věřících je zbraň používaná d'áblem

Vatikán. O pohoršeních, která zraňují srdce a zabíjejí naděje a sny, mluvil papež v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. »Není možné, aby nepřišla pohoršení« - citoval papež na úvod z dnešního evangelia (Lk 17,1-6) - »ale běda tomu, od koho pocházejí«. Proto Ježíš svoje učedníky varuje:

„Dejte si pozor, abyste nepohoršovali. Pohoršení je zlé, protože zraňuje, prohlubuje křehkost a slabost Božího lidu a tato zranění si člověk často nosí po celý život. Pohoršení však nejen zraňuje, ale je schopné i zabít. Zabíjí naděje, sny, zabíjí rodiny a mnohá srdce.“

„Dejte si pozor sami na sebe – pokračoval papež. Zvláště ti, kdo si říkají křesťané, ale žijí jako pohané, pohoršují Boží lid.“

„Kolik jen křesťanů svým příkladem a svou nedůsledností lidi odrazuje! Nekonsekventnost křesťanů je jedna z nejsnazších zbraní, které používá d'ábel, aby Boží lid oslabil a vzdálil od Pána. To znamená říkat jedno a dělat něco jiného.“

„Nekonsekventnost působí pohoršení a proto je třeba se ptát, jak jsem já konsekventní ve svém životě? Konsekventní vzhledem k evangeliem a k Pánu?“ – řekl dále Petrův nástupce a zmínil v této souvislosti příklad křesťana – podnikatele, jenž neplatí spravedlivou mzdu zaměstnancům, které tak zneužívá k vlastnímu obohacení; ale také pohoršení, které působí pastýři, kteří o své stádece nepečují, nýbrž odhánějí je.“

„Ježíš nám říká, že nelze sloužit dvěma pánům: Bohu a penězům. A když pastýř lpí na penězích, pohoršuje. Lidé jsou pohoršeni: pastýř je na peníze! Každý pastýř si musí klást otázku: jak se přátelím s penězi? Anebo pastýř usiluje o povýšení a marnivost jej vede ke kariérismu, místo aby byl tichý a pokorný, protože mírnost a skromnost přibližuje lidem. Anebo se pastýř cítí pánem a všechny komanduje, je nadutý a není služebníkem Božího lidu.“

„Dnešek může být hezkým dnem ke zpytování svědomí v této věci: pohoršuji nebo ne? A čím? Tak můžeme odpovédět Pánu a trochu se k Němu přiblížit.“

Mše je modlitba

Katecheze papeže Františka na gen. audienci, nám. sv. Petra

(Lk 11,1-4)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Pokračujeme v katechezi věnované mši svaté. Porozumění kráse eucharistické slavnosti bych rád začal od velmi jednoduchého aspektu, že totiž mše je modlitbou, ba dokonce je povýtce tou nejvznešenější, nejvelebnější a zároveň „nejkonkrétnější“ modlitbou. Je setkáním lásky s Bohem skrze Jeho Slovo a skrze Ježíšovo Tělo a Krev. Je to setkání s Pánem.

Nejprve si však musíme odpovědět na jednu otázku. Co je vlastně modlitba? Je to především dialog, osobní vztah s Bohem. A člověk byl stvořen jako bytost, která má osobní vztah s Bohem a realizuje se plně pouze v setkání se svým Stvořitelem. Cesta života vede vstříc definitivnímu setkání s Pánem.

Kniha Geneze tvrdí, že člověk byl stvořen k obrazu a podobě Boha, který je Otcem i Synem i Duchem svatým, dokonalým vztahem lásky, kterou je jednota. Z toho můžeme chápat, že my všichni jsme stvořeni, abychom navázali dokonalý vztah lásky v nepřetržitém dávání a přijímání a tak mohli nalézt plnost svého bytí.

Když byl Mojžíš před hořícím keřem povolán Bohem, tázal se, jaké je Jeho jméno. A co odpověděl Bůh? »Já jsem, který jsem« (Ex 3,14). Tento výraz ve svém původním smyslu vyjadřuje *přítomnost* a *přízeň*. Bůh totiž vzápětí dodává: »Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův« (v.15). Tak také Kristus, když povolává svoje učedníky, volá je, aby byli s *Ním*. Toto je tedy největší milost: můžeme zakoušet, že mše, eucharistie je výsostným momentem přebývání s Ježíšem a skrze Něho s Bohem a s bratřími.

Modlit se znamená také - jako v každém opravdovém dialogu - umět setrvat v mlčení. V dialozích existují momenty mlčení, společného ztišení s Ježíšem. Jdeme-li však na mši a přijdeme možná o pár minut dříve, začneme klábosit s někým, kdo je vedle nás. Není to však chvíle ke klábosení. Je to chvíle ke ztišení, abychom se nachystali k dialogu. Je to chvíle k usebrání srdce, abychom se připravili na setkání s Ježíšem. Mlčení je velice důležité.

Vzpomeňte, co jsem řekl minulý týden: nepřicházíme na divadlo, jdeme na setkání s Pánem, a mlčení nás připravuje a provází. Zůstávejme mlčky s Ježíšem. A z tajemného Božího mlčení vyplyne Jeho Slovo, které zazní v našem srdci. Samotný Ježíš nás učí, že je reálně možné „přebývat“ s Otcem, a dává to najevo svojí modlitbou. Evangelia nám ukazují Ježíše, jak se odebrá do ústraní, aby se modlil, a učedníci, kteří pozorují tento Jeho důvěrný vztah s Otcem, pocítí přání mít v něm účast a žádají: »Pane, nauč nás modlit se« (Lk 11,1), jak jsme před chvílí slyšeli ve čtení na začátku audience. Ježíš odpovídá, že první nezbytností modlitby je umět říci „Otče“. Dejme si pozor: nejsem-li schopen říci Bohu „Otče“, nejsem schopen se modlit. Musíme se naučit říkat „Otče“, to znamená stanout v Jeho přítomnosti se synovskou důvěrou. Abychom se to však naučili, je třeba pokorně uznat, že potřebujeme poučení, a jednoduše říci: Pane, nauč mne modlit se.

Toto je první bod: být pokorní a uznat, že jsme dětmi; spočinout v Otci a důvěřovat Mu. Ke vstupu do nebeského království je nezbytné být maličkí jako děti. V tom smyslu, že děti dovedou důvěřovat, vědí, že se někdo stará o ně, o to, co budou jíst, co si obléknou, a tak dále (srov. Mt 6,25-32). Toto je počáteční postoj: *důvěřovat* a *svěřovat* se jako děti rodičům; vědět, že Bůh na tebe pamatuje, pečuje o tebe, o mne a o všechny.

Druhou dispozicí, která je rovněž vlastní dětem, je ochota *nechat se překvapit*. Dítě neustále klade tisíce otázek, protože touží objevit svět, a diví se dokonce maličkostem, protože

všechno považuje za nové. Pro vstup do nebeského království je nezbytné umět žasnout. Zeptejme se: necháváme se v našem vztahu s Pánem, v modlitbě udivit anebo myslíme, že modlit se znamená mluvit k Bohu, jako to dělají papoušci? Nikoli, znamená to svěřit se, otevřít srdce a nechat se udivit. Necháváme se překvapit Bohem, který je vždycky Bohem úžasu? Setkání s Pánem je totiž vždycky živé, nikoli muzeální. Je to živé setkání, a my přicházíme na mši, nikoli do muzea. Jdeme na živé setkání s Pánem.

V evangeliu je řeč o jistém Nikodémovi (srov. Jan 3,1-21), starším muži, který byl v Izraeli autoritou a přichází za Ježíšem, aby Jej poznal. Pán k němu promlouvá o nezbytnosti »znovu se narodit« (srov. v.3). Co to znamená? Je možné narodit se znovu? Žít znovu s chutí, radostí a úžasem? Lze to i tvář v tvář tolika tragédiím? To je základní otázka naší víry a touha každého věřícího, totiž touha narodit se znovu, radost začít znovu. Máme tuto touhu? Přeje si každý z nás, aby se znovu narodil a setkal s Pánem? Máte tuto touhu? Vskutku je možné snadno ji ztratit, protože v důsledku mnoha aktivit a plánů, které chceme uskutečnit, nám nakonec zůstává málo času a ztrácíme ze zřetele základ: život svého srdce, svůj duchovní život, kterým je setkání s Pánem v modlitbě.

Pán nás vskutku překvapuje, když nám ukazuje, že nás má rád i v našich slabostech. »Ježíš Kristus [...] je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa« (1 Jan 2,2). Tento dar, pramen opravdové útěchy – Pán totiž vždycky odpouští a těší – je darem, který je nám dáván skrze eucharistii, onu svatební hostinu, kde se Ženich setkává s naší slabostí. Mohu říci, že když přistupuji na mši k přijímání, setkává se Pán s mojí slabostí? Ano. Můžeme to říci, protože je to pravda! Pán se setkává s naší slabostí, aby nás opět přivedl k našemu prvotnímu povolání, totiž být k obrazu a podobě Boha. To je prostředí eucharistie; toto je modlitba.

Papež: Nejsme-li schopni říkat Bohu Otče, nejsme schopni se modlit

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se dnes dopoledne shromáždilo asi 10 tisíc lidí. Byli mezi nimi i poutníci z České republiky, tentokrát pražský arcibiskup, kardinál Dominik Duka a skupina studentů Arcibiskupského gymnázia z Kroměříže a Stojanova gymnázia z Velehradu. Generální audience byla zahájena čtením z Lukášova evangelia (11,1-4), které podává, jak učedníci prosí Ježíše, aby je naučil se modlit, a jako odpovědi se jim dostane modlitby Páně. Minulý týden zahájil papež František nový cyklus katechezí o mši svaté a dnes reflektoval o eucharistii jakožto modlitbě. Papež František mimo jiné řekl:

„Ježíš říká, že první nezbytností modlitby je umět říci „Otče“. Dejme si pozor: nejsem-li schopen říci Bohu „Otče“, nejsem schopen se modlit. Musíme se naučit říkat „Otče“, to znamená stanout v Jeho přítomnosti se synovskou důvěrou. Abychom se to však naučili, je třeba pokorně uznat, že potřebujeme poučení, a jednoduše říci: Pane, nauč mne modlit se. Toto je první bod: být pokorní a uznat, že jsme dětmi; spočinout v Otci a důvěřovat Mu. Ke vstupu do nebeského království je nezbytné být maličký jako děti. V tom smyslu, že děti dovedou důvěřovat, vědí, že se někdo stará o ně, o to, co budou jíst, co si obléknou, a tak dále (srov. Mt 6,25-32). Toto je počáteční postoj: důvěřovat a svěřovat se jako děti rodičům; vědět, že Bůh na tebe pamatuje, pečuje o tebe, o mne a o všechny.

Druhou dispozicí, která je rovněž vlastní dětem, je ochota nechat se překvapit. Dítě neustále klade tisíce otázek, protože touží objevit svět, a dívá se dokonce maličkovitě, protože všechno považuje za nové. Pro vstup do nebeského království je nezbytné umět žasnout. Zeptejme se: necháváme se v našem vztahu s Pánem, v modlitbě udivit anebo myslíme, že modlit se znamená mluvit k Bohu, jako to dělají papoušci? Nikoli, znamená to svěřit se, otevřít srdce a nechat se udivit. Necháváme se překvapit Bohem, který je vždycky Bohem úžasu? Setkání s Pánem je totiž vždycky živé, nikoli muzeální. Je to živé setkání, a my přicházíme na mši, nikoli do muzea. Jdeme na živé setkání s Pánem.“

Římský biskup: Chudí nejsou problém, ale zdroj

Vatikán. „Nemilujme slovy, ale skutky“ (1 Jan 3,18), v tomto duchu již tuto neděli (19.11.) církev prožije první Světový den chudých, který papež František vyhlásil na sklonku Svatého roku milosrdenství a doprovodil **poselstvím**, zveřejněným na památku sv. Antonína Padovského. Připomíná v něm, že „chudí nejsou problém, nýbrž zdroj, ze kterého máme čerpat, abychom přijímali podstatu evangelia“. V Římě organizuje nedělní „setkání přátelství, solidarity a konkrétní pomoci chudým lidem“ Papežská rada pro novou evangelizaci, která ve svém tiskovém prohlášení informuje o jeho průběhu. První Světový den chudých zahájí nedělní liturgie se Svatým otcem ve Vatikánské bazilice, které se zúčastní čtyři tisíce potřebných nejenom z Říma a okolního kraje Latium, nýbrž také z Francie, Polska, Belgie a Lucemburska.

Papež František poté pozval všechny účastníky mše svaté, včetně jejich doprovodu z charitativních organizací, na slavnostní oběd, organizovaný v aule Pavla VI., přilehlých papežských kolejích a jídelnách pro chudé. Jak sdělil arcibiskup Rino Fisichella, podávat se budou noky s rajskou omáčkou, olivami a sýrem, dále telecí maso se zeleninou a kukuřičnou kaší a nakonec zákusek *tiramisu* s kávou. Hosty bude při obědě obsluhovat čtyřicet jáhnů římské diecéze a dobrovolníci z italských farností. O hudební doprovod se postará dechovka Vatikánské stráže a dětský pěvecký sbor.

Oběd ve Vatikánu nicméně nezůstane ojedinělou událostí – římské chudé lidi pohostí také restaurace v historickém jádru Věčného města, potvrdil pro naše mikrofony farář kostela sv. Eustacha, **mons. Pietro Sigurari**:

"Zeptal jsem se jejich majitelů, zda vědí o Světovém dni chudých, ale neměli o něm žádné informace. Vysvětlil jsem tedy o co se jedná, a nakonec se každá restaurace, na jejíž dveře jsem zaklepal, rozhodla, že věnuje nedělní oběd deseti potřebným. Budou si sami vybírat, co si dají k jídlu. Podařilo se mi tak rozmístit alespoň 120 našich bratrů a doufám, že se k iniciativě přidají také jiné podniky v ostatních římských čtvrtích. Byl by to pěkný způsob, jak se podílet na tomto nově vyhlášeném Dni..."

řiká římský farář. V týdnu předcházejícím Světovému dni chudých mají nemajetní lidé v Římě možnost využít bezplatné zdravotní prohlídky u specializovaných lékařů. V sobotu večer je papež František zve k modlitební vigílii do baziliky sv. Vavřince za hradbami. Zvolil ji s odkazem na svatého římského jáhna a mučedníka, pro kterého chudí byli pokladem církve. Mše svatá bude obětována za dobrovolníky, kteří denně, ve skrytu a tichosti přinášejí úlevu a radost při péči o množství nejposlednějších. Kromě hmatatelných iniciativ pro nemajetné a potřebné lidi však Petrův nástupce v souvislosti s nedělním Dnem chudých vyzývá k modlitbě – jak píše v poselství, „Otčenáš je modlitba chudých“ a „prosbu o chleba vyjadřuje naši odevzdanost Bohu při prvotních potřebách našeho života“. „V této modlitbě všichni poznáváme potřebu překonávat každou formu sobectví, abychom měli přístup k radosti ze vzájemného přijetí“, uzavírá Svatý otec.

Kázání z Domu sv. Marty

16.11.2017

Boží království neroste pastoračními plány, nýbrž působením Ducha svatého

Vatikán. Boží království není divadlo či karneval a nemiluje reklamu, roste působením Ducha svatého a nikoli díky pastoračním plánům – kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Komentoval dnešní evangelium (Lk17,20-25), ve kterém se farizeové ptají Ježíše, kdy přijde Boží království.

„Jednoduchá otázka, která vychází z dobrého srdce a často se vyskytuje v evangeliu - zdůraznil v úvodu své homílie Petrův nástupce. Zmínil v téže souvislosti Jana Křtitele, který si ji kladl ve vězení a vyslal svoje učedníky za Ježíšem, aby se jej zeptali, zda je tím, který má přijít, anebo je třeba čekat někoho jiného. Anebo jindy – pokračoval papež – je položena

Ježíšovi „nestoudným způsobem“: »Jsi-li Mesiáš, sestup z kříže«. „Vždycky jde o pochybnost, o zvědavost týkající se příchodu Božího království.“

»Boží království je mezi vámi« - odpovídá Ježíš v dnešním evangeliu. Tato radostná zvěst se naplnila v Nazaratské synagoze, kde Ježíš po přečtení úryvku z proroka Izaiáše, prohlásil, že se toto Písmo dnes naplnilo. Jako zrno po zasetí roste zevnitř, tak Boží království roste ve skrytu mezi námi, je skryté jako perla či poklad. Vždycky v pokoře,“ pokračoval papež.

„Kdo však dává růst této setbě, kdo ji umožní vzklíčit? Bůh, Duch svatý, který je v nás. A Duch svatý je Duchem mírnosti, pokory, poslušnosti a jednoduchosti. On dává růst Božímu království, nikoli pastorační plány... Duch svatý dává růst ve skrytu, a až přijde čas, uzrává plod.“

Kdo zasel zrnko Božího království do srdce dobrého lotra? – tázal se dále papež. Možná matka, možná rabín vysvětlující Zákon. Potom patrně pozapomněl, až najednou Duch ve skrytu umožnil, že vzrostlo. Boží království je totiž vždycky překvapením, protože je darem Páně. Proto Ježíš v dnešním evangeliu vysvětluje, že »Boží království nepřichází tak, že by se dalo pozorovat. Ani se nedá říci: Hle, tady je!«. „Není to divadlo anebo hůře, jak se často myslí, nějaký karneval“ – zdůraznil papež.

„Boží království se neukazuje v pýše a domýšlivosti, nemiluje reklamu, nýbrž je pokorné a tak roste. Myslím, že když lidé pozorovali Madonu, která byla s Ježíšem, ukazovali si na ni se slovy: »To je maminka, aha!« Nejsvětější žena, ale skrytá. Nikdo neznal tajemství Božího království, svatost Božího království. A když stála pod křížem, lidé si říkali: »Chudák žena, její syn a takový zločinec, chudera.«... Nikdo, nic nevěděl.“

Boží království – řekl dále papež František - vždycky roste ve skrytu, protože „je v nás Duch svatý, který umožňuje, aby vzklíčilo a přineslo plody.“

„Všichni jsme povoláni jít cestou Božího království. Je to povolání, je to milost, štědrý dar, který se nekoupí. Je to milost, kterou nám dává Bůh. My všichni pokřtění v sobě nosíme Ducha svatého. Jaký je můj vztah s Duchem svatým, který dává růst Božímu království ve mně? To je krásná otázka, kterou bychom si dnes všichni měli položit: opravdu věřím, že Boží království se mezi námi skrývá anebo mám raději divadlo?“

Svoji homilii papež František uzavřel exhortací k „prosbě o milost Ducha svatého, ať v nás a v církvi dá vzklíčit a vyrůst zrnku Božího království, aby se rozšířilo, poskytlo útočiště lidem a vydalo plody svatosti.“

Kázání z Domu sv. Marty

17.11.2017

Krása smrti je v setkání s Pánem

Vatikán. Uvažujme o konci světa a také o konci každého z nás – k tomu nás církev vyzývá prostřednictvím dnešního evangelia (Lk 17,26-37), které papež komentoval při ranní eucharistii v Domě svaté Marty. Evangelní úryvek vypráví o běžném životě mužů a žen před potopou světa a za Lotových dnů, tedy před zkázou Sodomy a Gomory: „jedli a pili, ženili se a vdávali se, kupovali a prodávali, sázeli a stavěli“ – ale pak jako blesk přijde den, kdy se zjeví Syn člověka, a vše se změní.

Církev, která je matkou, si přeje, aby každý přemýšlel o své smrti, podotkl Svatý otec. Všichni jsme uvykli normalitě života, jeho uspořádání, povinností, práci i chvílím odpočinku a domníváme se, že to tak bude stále. Jednoho dne ale uslyšíme Ježíšův hlas, který nás vybídne: Pojd! Některé z nás zavolá náhle, jiné po dlouhé nemoci – nevíme, jak se to stane. Jisté je, že nás zavolá! Bude to Pánovo překvapení, po kterém bude následovat další – věčný život. Církev nám proto v těchto dnech říká: trochu zpomal, zastav se a přemýšlej o smrti.

Papež František pak popsal obvyklý průběh pohřbů anebo návštěv hřbitova – stávají se z nich společenské události, při kterých se mluví s jinými smutečními hosty, někdy se také jí a pije. Je to takříkajíc "schůze" navíc, která vytěšňuje zamyšlení nad posledními věcmi člověka.

"Dnes nám tedy církev a Pán ve své laskavosti říká: Zastav se, jen se zastav, protože všechny dny nebudou takové. Nezvykej si na tento život, jako by už byl věčný. Nadejde den, kdy budeš vzat a jiný bude ponechán, ty budeš vzata a také ty. Máme kráčet s Pánem a myslet na to, že tento život jednou skončí. Prospěje nám to."

Prospěje nám to například na počátku nového pracovního dne, vysvětloval papež. Můžeme se zamyslet nad tím, že možná bude poslední a předsevzít si, že odvedeme dobrou práci. Totéž platí pro vztahy v rodině anebo když se chystáme do lékařské ordinace.

"Úvahy o smrti nejsou nějakou ošklivou představou, nýbrž je to realita. Jestli je špatná či nikoli, záleží na mně a mém smýšlení. Je to ale skutečnost, která nastane. Bude tam setkání s Pánem – a to je na smrti to krásné. Při onom setkání nám Pán vyjde vstříc a řekne nám: Pojd', pojd', požehnaný mého Otce, pojd' se mnou."

Když nás Pán zavolá, nebudeme mít čas, abychom si vše dali do pořádku, přiblížil papež na životním příběhu, se kterým se mu nedávno svěřil jeden kněz.

"Před pár dny jsem se setkal s jedním knězem, kterému je asi 65 let a měl nějaký zdravotní problém, necítil se dobře. Šel tedy k lékaři a ten mu po vyšetření řekl: "Podívejte se, je tam nález, který je špatný, ale možná se nám ho ještě podaří zastavit určitou léčbou. Když nemoc neustane, nasadíme jinou léčbu. Pokud ale nezabere ani ta, vydáme se na cestu a já vás doprovodím až do konce". To byl výborný lékař!"

Stejně také my se navzájem doprovázejme na této cestě, vyzýval papež František. Dělejme vše, co máme dělat, ale s pohledem upřeným k onomu dni, kdy přijde Pán, aby nás vzal s sebou, zakončil Petrušův nástupce ranní kázání v kapli Domu svaté Marty.